

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
 „Vlídnost Panovníka, Boha našeho, buď s námi. Upevni nám dílo našich rukou, dílo našich rukou učíš pevným!“ Ž 90,17

Píseň 162 *Pane Bože, budiž chvála*

Modlitba: Hospodine, Bože náš, chválíme Tě a děkujeme Ti za každý den našeho života. Přiznáváme ovšem, že tě někdy nevnímáme jako toho, kdo náš život utváří. Někdy se nám zdá, že naše radost i smutek, bolest a naděje závisejí na jiných okolnostech, že jsou věci náhody, našich nálad anebo záměrů jiných lidí s námi. Někdy si myslíme, že nás nahoru vynášejí jen naše schopnosti a píle. - - Dávej nám, prosíme, jasné vědomí toho, že naslouchat Tobě a nechat se vést Tvým slovem, Tvou pravdou je tím určujícím momentem našeho života. A jsme-li unaveni, otráveni, zlomeni, jsme-li v pokušení rezignovat, tehdy pomoz, abychom znovu našli důvěru v Tvou moc nade vším, co na nás působí. Když nám hrozí pokušení pýchy a sebespokojenosti, když je náš stůl plný, dobře se nám daří a rozdáváme štědrě lásku a porozumění, tehdy nám pomoz, aby nás zdar a úspěch nezaslepovaly. Prosíme Tě o víru nadějnou, odvážnou i skromnou, víru založenou na Ježíši Kristu, jak nám ho dosvědčuje Tvůj svatý Duch na základě evangelia. O Tvého Ducha Tě prosíme - jím nás naplňuj a zůstávej s námi. Amen

Čtení: J 10,23-30

Píseň 383 *Mne zajmi, Pane můj*

Text: Ř 8,31-39 Kázání: „Nic nás nemůže odloučit od lásky Boží.“ Bůh je s námi. Jako refrén vrací se toto ujištění na klíčových místech Bible. Teprve když Hospodin řekne: *Já budu s tebou*, ztratí Mojžíš strach a přijme povolání jít do Egypta. Izrael se stává Božím lidem, až když mu Hospodin nabídne: *Já budu vaším Bohem a vy budete mým lidem*. A jedno proroctví o příchodu Mesiáše říká: *Aj, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel, to jest Bůh s námi*.

Nechat se Hospodinem, Bohem Izraele a Otcem Ježíše Krista ujistit: *Já jsem s vámi* - to vlastně znamená po křesťansku věřit. Je to podstatnější než se naučit věrouku, důležitější než zvládnout etické zásady, než chodit do kostela. Věřit je *být s Bohem*, či slovy Starého Zákona *chodit s Bohem*, slovy Nového Zákona *následovat Ježíše Krista*.

Se stejnou jistotou jako dávní proroci a svědkové tedy apoštol opakuje: *Bůh je s námi*. To však může znít pěkně arogantně. Stačí vzpomenout na *Gott mit uns* na opascích hitlerovských vojáků. Od toho *s námi je Bůh* jako by byl jen krůček k namyšlenému *my máme pravdu*.

Bůh s námi - kdo proti nám? Mohlo by to vyznít pěkně arogantně. Ale apoštol Pavel docela přesně pojmenovává, kdo proti nám. A v tom výčtu není žádný jinověrec, bezvěrec, vůbec žádný člověk.

A tu jsou ti nepřátelé - v první řadě jmenuje apoštol: *soužení, úzkost, pronásledování, hlad, bída, nebezpečí nebo meč*. My dnes v naší zemi jako křesťané nejsme pod tlakem bezprostředního fyzického ohrožení. To by nás mohlo svádět k tomu, abychom tuto část rychle přešli. To není náš problém. Ale osobní úzkosti a soužení přicházejí i do společnosti blahobytu. Nemoc vlastní a ještě možná citelněji nemoc blízkého člověka. Neporozumění, ochladnutí vztahu, odcizení. Úzkost ze ztráty. Z vlastního selhání. Co víc je nám třeba než právě ujištění, že Bůh je s námi, na naší straně?

A nemysleme jen na sebe. Jinde ve světě, na mnoha místech jsou naši bratři a sestry ve víře, kteří přímo ohroženi jsou. Hladem, bídou, mečem. A přiznávám jako svou vinu, že ani nedovedu vyjmenovat státy a režimy, které diskriminují křesťany ať zjevně či v rafinovaném utajení... Nejsou odloučeni od Boha. Vědí o tom? A jestliže je Bůh s námi a tentýž Bůh je s nimi, neznamená to, že jsme navzájem spojeni? Jestliže je i nás nic nemůže odloučit od lásky Boží, neměla by táž láska pulsovat mezi námi?

Ale apoštolův výčet toho, co nás hrozí odloučit, pokračuje: *ani smrt, život, andělé, mocnosti, výšiny, hlubiny*. Ještě tak smrt - tomu rozumíme. Smrt, o které Pavel říká, že je tím posledním nepřitelem. Smrt jako mezní situace, kumulovaná krize, pramen úzkosti. A nadto – dle životního příkladu našeho Pána Ježíše Krista víme, že cesta věčného života nevede mimo bolest a smrt. Smyslem víry není vyhnout se smrti. Strašná je smrt, protivník života. Ale proč ten apoštol vedle smrti jmenuje život? *Ani život nás*

nemůže odloučit od lásky Boží. Jak to myslí? Vždyť život je dobrý - není snad dokonce nejvyšší hodnotou? Jistěže je život vzácným darem. A víra si dovede vážit životních radostí, jaké přináší příroda, svoboda, vztahy, práce, společenství. V Bibli nepřevažuje nějaký úzkostlivě asketický tón. Život - právě život z víry, právě s vědomím Boží štědrosti - můžeme žít plně a radostně. Je však zachování života nejvyšší hodnotou? Před tím nás Písmo varuje. Kvůli zachování života nedbat na pravdu a lásku je modlářstvím. V tomto smyslu se může stát život (či přesněji: lpění na životě) nepřítelem.

Další možné ohrožení spatřuje apoštol v *přítomnosti a budoucnosti*. Rozumím tomu takhle: destruktivní je zaujetí jen pro přítomnost, žítí jen pro tuto chvíli bez výhledu, bez vědomí toho, že všechny mé kroky mají nějaké důsledky, nějakou návaznost a tím také závažnost. A zrovna tak zničující je jednostranná orientace na budoucnost. Že budoucnost vše vyřeší, bez souvislosti s předešlým a bez návaznosti na přítomnost, bez osobního nasazení a každodenních zápasů.

Poněkud archaicky, našemu dnešnímu vnímání světa nepřiměřeně nám asi budou znít pojmy jako *andělé, moci, mocnosti, výšiny a hlubiny*. Stěží pochopíme, jaké představy za tím jsou a jaký vliv na tehdejšího člověka asi mohly mít. Představy o nadsvětelném prostoru (mezi nebem a zemí) obývaném neviditelnými duchovními bytostmi, které nejružnějším způsobem mohou ovlivňovat dění lidské společnosti i život jednotlivce. (Něco z těch představ znovu ožívá a vrací se v okultních naukách a astrologii.) Snad mohou zůstat na rovině zajímavosti – pokud je nestavíme proti či nad střízlivé biblické svědectví o moci Kristovy pravdy a lásky.

Myslím však, že andělské mocnosti doby apoštolovy můžeme dnes vidět v nadosobní moci, jakou pro nás, lidi moderní doby, má třeba politika, technokracie, pop-kultura, a hrozivými démony zmaru jsou ideologie a různé -ismy, které jako by byly nevymýtitelné – populismus, rasismus, nacionalismus, terorismus, fundamentalismus. Vůči těmto silám zakoušíme pocit bezmoci. Co my slabí, malí lidé tady zmůžeme?

Apoštol neřekne furiantsky: však my je přemůžeme! Říká: *v tom všem vítězíme - protože nás nemohou odloučit od lásky Boží.* Žádný z těch nepřátel, temných sil ani nadosobních, neosobních mocností nedokáže přerušit spojení s Kristem a skrze Krista s Bohem, nic z toho nám nemůže vzít *Ducha synovství, v němž voláme beze strachu Abba, Otče!* A tím, že nejsme odloučení, tím, že smíme volat k Otci, tím se stáváme jinými lidmi - lidmi svobodnými, nemanipulovatelnými. Neboť neosobní a nadosobní moci fungují na principech strachu, slepé závislosti, stádovosti.

Nic nás nemůže odloučit od lásky Boží. Není tu řečeno: dejte si pozor, tohle a tohle vás nemá nebo dokonce nesmí odloučit od Boha. To bychom se dostali do křečovitosti zákazů a zákonictví. Ale je krásně řečeno: nemůže nás to odloučit. Nemusíme se bát. Stavíme ne na své síle, nýbrž na síle Kristovy oběti, na jeho vztahu k nám. Amen

Píseň (Svítá) 166 *Kristus je má síla*

Večeře Páně

Přímluvná modlitba + Otče náš

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 179 *Málo mám*

Poslání: Ef 2,11-22

Požehnání

Píseň 550 *Až potud nám pomáhal*